

de 72 eller de 115 eller de 38 Punkter, eller hvor mange det kan være, i hvilke Finantsloven er undergaaet Forandring; men jeg taler om ſelve det System, ſelve dette Princip, Landſtthinget denne Gang har viift i Gjærningen at ville gjennemføve, idet det ikke har nøies med at modtage Finantsloven, ſom den kom fra vor Haand, men for Alvor har gjort ſaadanne Ændringer deri, om hvilke vi kunne vide, at ſelv om vi ſige her, at Folkethinget ikke viger tilbage, ſvarer Landſtthinget viſtnok ikke med de Ord: „Heller ikke vi vige tilbage“, men ſaaledes: „Det, I have budt os, kunne vi ikke modtage og ville vi ikke modtage.“ Dette vil jo inidlertid blive et Spørgsmaal, ſom Landſtthinget ſelv kommer til at ſvare. Men de Herrer gaa ud fra den Forudſætning, at der vil komme et ſaadant Svar; de ønſte denne Konflikt, og de kunne kun ønſte den, thi ellers vilde deres Fremgangsmaade ikke være forſtandig — og det forudsætter jeg, at den er — ikke være ſtemmende med de Diemed, de Formaal, de Herrer have. Det, ſom de i Diebliffet ere i Færd med at gjøre, er at realisere den Plan, ſom de have udtalt allerede i 1870. Da de i 1870, efter at det daærende Ministerium Holſtein var dannet, ſamlede dem fra de forſtjellige Fraktioner til et „forenet“ Parti, udstedte de Herrer en offentlig Kundgjørelſe, i hvilken De ſagde, at Ministeriet var ſammenſat af Mænd af en anden Karakter og Farve end Folkethingets Flertal, og De ſøiede da til: „Dor bejyndeligt dette end ſynes, kunde det dog ikke komme os uventet, thi hvad man i konſtitutionelle Stater forſtaar ved „Folkets Selvſtyrelſe“, er hos os endnu kun et Begreb, og der vil Tid til foe at naae videre.“ I 1870 var alſaa det parlamentariſke System, Folkets Selvſtyre, endnu kun et „Begreb“, og der ſkulde Tid til, for at føve det videre. Men endnu i ſelv ſamme Maniſt gav de Herrer tillige tilkjende, at den Wei, ad hvilken Systemet ſkulde indføres, var denne, at man hævdede, hvad den Gang kaldtes „Folkethingets Hovedindflydelse paa Finantsloven“. I Stedet for nu at afvente Tidens og Erfaringens Indflydelse til at ſtaffe „Begrebet“ Indgang og Anerkjendelse, varede det heller ikke længere end en ganſke kort Tid, før de Herrer praktiſt beſtræbte ſig for at tvinge og preſſe Systemet igjennem. Allerede i Mai 1873 gjorde de Herrer Forſøg paa at viſe Folkethingets Indflydelse paa Finantsloven derved, at De, efter at De ſelv havde afſatt Finantsloven ſaaledes, ſom den ſkulde være, ſelv vilde ſtemme imod den ved 3die Behandling, og det var ikke ſaa meget langt fra, at denne Plan, der endnu, naar jeg ſer tilbage paa den, forekommer mig at være en af de vildeſte og uforſtandigſte Planer, noget Lands konſtitutionelle Liv har at opviſe, lykkedes. Da nu dette første Forſøg alſaa braſt, hvad gjorde man ſaa næſte Gang?

Saa begyndte man med at give tilkjende, at man vilde ſtemme imod Finantsloven ved 1ſte Behandling. Vi ſik da den bekjendte Beſlutning, der vedtoges her om end kun med et lille Flertal, og nogle Dage derefter negtede man virkelig at tage Finantsloven under Behandling. (Tauber og Flere: Nei!) Jo, det lader ſig ikke benegte, at man negtede dens Overgang til 2den Behandling. (En Stemme: Det var ikke det Samme ſom at negte at behandle den!) Var det ikke det Samme? Hvorledes ſkulde man kunne tage Loven under Behandling, naar man negtede den Overgang til 2den Behandling. Saa exiſterede den jo ſlet ikke mere. Det forekommer mig virkelig at være en høiſt mærkelig bogſtavelig Fortolkning, jeg her hører, og jeg kan kun ſvare, at den Gang, De negtede Overgangen til 2den Behandling, beſtreb de Herrer ikke paa nogen Maade, at De virkelig vilde forkaſte Finantsloven ved ikke at gaa ind paa dens Bøveſe, men De tilſøiede rigtignok ſenere, da det viſte ſig, at Experimentet havde været for ſterkt, at det ikke ſkulde gjentages. Nu ere inidlertid de Herrer dog i Færd med at gjøre det ſamme Experiment, kun paa en i Formen forſtjellig Maade, og De haabe, at det paa den Maade ſkal lykkes at hævde Folkethingets „grundlovmæssige Hovedindflydelse paa Finantsloven“; De tro, at De derved kunne tvinge Ministeriet bort fra dets Plads og gjøre et Skridt henimod Retningen af det folkelige Selvſtyre. Det er Deres Maal, og det er jo muligt og maa indrømmes, naar man ſer tilbage paa, hvad der er foregaaet i de ſenere Aar, at de Herrer behøve ikke at være ganſke uden Haab om, at det kan lykkes dem at ſtyrte Regjeringen. Fællesudvalg have jo oftere viift ſig at være en for Ministerierne ſaelig Inſtitution. Mere end een Gang er det ſket, at Fællesudvalg ere komne til Forlig, hvor det ſkulde ſynes meget vanſkeligt for de forſkjelige Anſtueller at finde hinanden, men hvor det da ogſaa kun er lykkedes derved, at man har offret Ministeriet paa den opnaaede Enigheds Altar. Jeg tror nu, at diſe miniſterflugende Fællesudvalg have været høiſt uheldige for vor politiſke Udvikling. Jeg tror, at diſe Dofrelſer af Ministerier for at tilveiebringe en under alle Omſtændigheder dog kun midlertidig og forbigaende Overenſtomt mellem de to Thing, have været meget beklagelige. Derfor nærer jeg det Haab, at det ikke vil gjentage ſig, og det ſtøtter jeg paa ſølgende Betragtning. Det var ved tidligere Leiligheder den væſentligſte Svaghed hos Ministerierne, ikke at de havde Flertallet imod ſig i dette Thing, men at de ſavnede en virkelig kraftig og ſympathiſt Underſtøttelse i Landſtthinget (Afbrydelse). De Herrer indrømme det, thi det er ſagt, ogſaa fra deres egen Side, at de tidligere Ministerier ikke ſaldt for Flertallets Afſtemninger her i Thinget, men for den Mangel paa Støtte, ſom de fandt i Landſtthinget (S. Tørgenſen: Ikke alene) — ikke alene, naturligvis; havde der ikke